

DE NADAL

gle rera segle, van proclamant davant del món, l'única veritat que, essent molt vella, cada any és un xic nova.

Després ve l'autor de «L'any mil», veient el somni d'aquesta nit tant etern com la família. Àngel Guimerà, pulsant la dramàtica lira, ens pinta a la meravella la solitud d'una llar que les absències buidaren. No obstant...

Guarniu la taula ben llarga no fos cas que ningú hi [manqués.

Poseu al cap de la taula la cadira del padrí, en l'altre cap la del pare i la de la mare al mig. A vora d'ella la trona de mon germanet petit.

Ningú manca a la criada. Pot ésser que el seu Nadal no s'ompli més que de records, però...

Jo vull la taula parada com el temps en què era nin, aprop de la llar fumosa, sota el sostre revellit.

Nadal d'absències el de Guimerà. Però si Nadal ens encadena als segles, Nadal posa a la taula la cadira dels passats i la trona dels absents, sols perquè és l'únic dia de l'any en què els setials no coneixen la buidor de tants dies a la vida.

Nadal. Heus ací un tema únic pel que té de meravella, pel que té de grandios. Nadal. Com el camí Quina cosa més curta de dir. Quina cosa més llarga de seguir.

Josep M.^a de Sagarra, com a preludi del seu gran poema, no sé que troba en l'aire d'aquesta nit:

¿Quina sentida de rosa hi ha en l'aire gelat que es posa sobre el pols esfereït?

La sentida avui és de rosa, perquè es tracta d'un infant. Demà la sentida serà clavell pel camí roig del Calvari. Un i l'altre camins de Déu. Per això, sols per ací, tots els camins porten a Roma.

I si Nadal és un camí ¿per què només hi anem a estones? ¿Per què sabem que aquesta nit tothom s'estima, volem només Nadal una nit l'any? ¿No fóra meravellós viure tot l'any en un pessebre encara que l'istiu haguéssim de regar la molsa amb una llàgrima? ¿No és més trist regar la terra amb sang pels esgarrips de l'odi, que no pas amorosir-la amb llàgrimes de penediment com Maria de Magdala?

Si Caïn hagués viscut, com nosaltres, un Nadal. Abel hauria estat el seu germà tota la vida. Però nosaltres que l'hem vist ¿per què seguim encara el caïnatge?

L'home que ha vist un
àngel de debó
gasta una llengua que
no es deixa tórçer
i en la paraula s'hi
endévina un to
que s'ha de creure allò
que diu, per força!

¿I qui de nosaltres no ha parlat amb l'àngel seu? Únicament els que van sols no tenen àngel. És aquesta una solitud que aclapara de basarda. Compadiu a l'home sol, l'engreït, el superb. Compadiu a l'home sol que ni el dia de Nadal obre el cor a la companya. Molt més val en aquest cas que el geperut no es vegi el gep, abans de veure's un mateix tota la vida. El gep del cos és un accident, que el gep de l'ànima és un càstig.

Per això el Nadal, arreu del món, no preté més que esser-nos sostre. Nadal no preté més que fer de nosaltres el que som aquesta nit, creients a la veu de l'àngel.

¿Es que pot més la conversa del carrer, si de conversa pot titular-se la xerrameca d'uns rabadans?

Escolteu bé la conversa
a dins les parets del cor!
La sang, una anguila mansa,
s'ajup tremolant de por,
quatre gotes de vergonya
taquen l'angúnia del front.
Escolteu com es barallen
el rabadà i els pastors!
Guanyar o perdre en la batalla
vol dir la vida o la mort!

¿I dons que us creïho? Tots els pobles que es moren cregeren els rabadans. I és que

l'estrella viu en el cim abrupte;
a mig camí la voluntat es torç,
i abans de començar, ja salta el dubte
i la peresa que aigualleix l'esforç.
Volem el pàmpol de la fresca parra,
volem la glòria de l'eixida estant,
ens pica al cos el pel de la samarra
del rabadà que diu «No serà tant»

Ni un sol moment el va ferir el [desvari,
ni el per què de l'Estable i de l'Infant,
i quan l'Infant es va morir al Calvari
ell encara seguia rondinan!

I ixi, dia rera dia, segle rera segle, rondinarà tota la vida. Aprofitarà qualsevol esclatxa per fer sentir la seva veu, per engrandir la discòrdia. Ell no crea. El que més pot o més sap fer, és destruir el que els altres fan. ¿Què us estranya, doncs trobar a la vida rabadans, si ni el primer Nadal va prescindir-ne?



El secret nostre està en l'Estrella que ens marca el pas del Naixement. I més encara si, com a nosaltres, la seva cua ens és camí.

El Nadal, per ésser-ho tot, volgué també ser-ne cançó. ¿No la sentiú?

i ens dóna un deliri foll
i sentim el cor com salta
i ens fa doblegar el genoll
i ens humiteja la galta.

Que això bé s'ho val, és la cançó: Humilitat d'ànima i esponjament de cor. Alegria que ens vessa dins l'entranya com el vi most vessa del cup de les premudes de la parra. Foc que passa brunzent, encenent arreu tots els focalls de l'entusiasme. Vida per avui, promesa pel demà. Eternitat de les veus que dins del cor rondinen sempre, quan l'ànima és inquieta per a no dormir-se mai a la comoditat de les coses que, sense nord, ens arriben perquè si, com no podrien arribar-nos.

Cançó, en molts cassos, vol dir també ciència. La ciència dels humils rebel·lan-se contra tots els presumits que escanyen l'aire senzill de les coses que, com el cor, es mouen sempre soles. I es mouen com la cançó: Amb l'elegància de les coses perfectes. Les úniques que són eternes.

Al damunt dels nostres cants aixequem-hi una senyera que els farà més triomfants!

Per eixó, quand demunt dels nostres cants s'hi aixeca desplegada, le senyere del Nadal la cançó de vé llavors el millor triomf de la terra. Per eixó ningú llavors pot deturar aquest impuls de pau que arriba fins els camps de batalla en l'únic dia de l'any en què el cor llença de les mans les armes, per inservibles.

Moltes més coses encara podríem afegir sobre el Nadal, la Mare i el Noi, si no fos que l'espai posa fi a aquest misatge.

Que per molts anys, lectors, poguem de cor tots escoltar lo.

DESCAYRE

DEL SAN FELIU DE ANTAÑO

EL "PESSEBRE"



El mes de Diciembre nos consagra a las celebraciones tradicionales en el hogar y éstas evocan en nuestra alma recuerdos del tiempo pasado en que el júbilo de nuestra amada ciudad se manifestaba ya desde los comienzos de aquél. Llegada la fiesta de la Purísima Concepción, a más de los cultos solemnes que se dedicaban a la Virgen, era costumbre engalanar e iluminar las fachadas de los más notables edificios, cuya suntuosidad proclama aún el rumbo de los que fueran sus moradores de antaño. Persistiendo a principio de siglo esta tradición, vino el progreso de entonces a enseñorearse de nuestros ostentosos balcones en los que unas rozagantes bombas con luz de gas sucedieron a los severos blandones de más remotas épocas.

Así se iniciaba cincuenta años atrás el regocijo que nos brinda el mes de Diciembre, constituyendo las «Iluminàries» de la Purísima su primer eslabón y a la par un alarde de magnificència que se hacía más ostensible en la Plaza de San Juan y en la Rambla Vidal, así como en las calles adyacentes, en particular en las de la Rutlla, de la Procesión y en la calle Mayor del Centro.

La aparición del popular jijonero ataviado con su clásico sombrero circular y que sentaba los reales en el zaguán de una de las casas de la Rambla, coincidía con la de las figuristas de barro que, habiéndose expuesto en los escaparates de «Can Plácido» y de «Can Cantons», entre otros, atraían a la gente menuda que las contemplaba con embeleso, mientras nuestros entusiastas «pessebristes», entre los que figuraban verdaderos «genios», echaban al vuelo sus planes para el montaje del «Belén» de aquel año, cuyos méritos tenían que superar a los de los de anteriores competiciones. Los que contaban con casa espaciosa, hablaban de quitar el sofá, pero lo que en realidad pasaba al desván era la sillería completa. En cambio, los de condición humilde, se resignarían a dormir en cualquier sitio, tal vez hasta pasada la Candelaria, valiéndose de un catre, la cama de tijera de quita y pon; tan arraigada era entre ellos esta tradición navideña. Y también los había aún más modestos, que sabían resolver el problema construyendo su «Belén» sobre una cómoda.

Aparte los «pessebres» de mérito en los que cada figurilla era por sí una obra de arte, abundaban en aquel tiempo más que ahora los realizados con desmaño, en los que aparecía junto al Portal de Belén un cazador con su escopeta reluciente, cuando no un gallo de mayor tamaño que un buey; o, en primer término, una diminuta casa, mientras veíamos en la cúspide de la montaña más lejana un gran castillo o un enorme caserón, acomodándonos a otras aberraciones de mayor calibre.

Con el truco del espejo, que todavía impera, se improvisaba el caudaloso río o el maravilloso estanque que constituían una ilusión para los espectadores.

Curioso sería referir los diversos estilos que imperaban en los «Belenes» de aquellos tiempos. Tenemos aún presentes en la memoria algunos de éstos que vimos siendo niños en aquellas mansiones espaciales que ofrecían campo libre a los artistas y en donde era preciso hacer antecámara por ser tan grande la afluencia de visitantes. Hagamos mención de los que construían los señores Serra, Auladell y Massana y uno, de tipo monumental, que por el año 1.905 se erigió en el Colegio de los Hermanos de las Escuelas Cristianas, con las aportaciones de más de quinientos alumnos, que fué muy visitado, dando ocasión a los mayores a regocijarse en sumo grado, puesto que fueron muchos los que volvieron más de una vez para admirar con detenimiento el complicado mecanismo con sus juegos de agua y de iluminación. Merece asimismo ser recordado el que se construía en el manso de «Can Vicens» del vecino pueblo de Solius, que fué muy elogiado por los guixolenses por su paisaje alcornoqueño y sus puentes monumentales.

En aquel tiempo el «Belén» era, generalizando, más espontáneo y el visitante no reparaba tanto en la maestría de los artífices, por más que según hemos dicho los hubiese dignos de encarecida alabanza. Felizmente esta tradición no se ha extinguido y por su arraigo no es fácil que desaparezca, pero hoy día nos mostramos más exigentes, y una costumbre nacida junto a los morillos de nuestros hogares va convirtiéndose en verdadera manifestación de

(Termina en la página siguiente)

LA DIRECCIÓN DE

Hotel "LES NOIES"

HOSTAL DEL MAR

Categoría 1.^a B

Categoría 1.^a B

Les desean unas felices Pascuas de Navidad y un Próspero Año Nuevo